

TREBALL

ano : 1971

MINISTERIO
DE CULTURA

MINISTERIO
DE CULTURA

LA MOBILITZACIÓ POPULAR HA SALVAT IZCO I ELS SEUS COMPANYS

Intensifiquem ara la lluita per l'amnistia, per la llibertat!

Acorralat per la pressió de l'opinió pública nacional i internacional, Franco ha commutat les penes de mort dictades pel Consell de Guerra de Burgos.

Aquesta mesura, arrencada al decrepít dictador en una batalla política sense precedents en els darrers trenta anys, és una important victòria dels pobles d'Espanya sobre el feixisme, sobre els immobilistes nostàlgics del passat i sobre el « ultres » que volen dur el país a una nova guerra civil.

La derrota dels qui van muntar el procés de Burgos amb el propòsit de perpetrar un brutal escarment que frenés l'ascens del moviment de masses, mostra que els adversaris de la dictadura, si s'uneixen i actuen amb decisió, són capaços de batre definitivament els « ultres », imposar l'Amnistia i conquerir les llibertats ciutadanes, premises indispensables de la convivència i el desenrotllament pacífic del país.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda emocionat els joves commutats, els seus companys de procés i tots els qui han contribuït a aquest gran èxit popular que està cridat a accelerar la marxa dels pobles d'Espanya vers la llibertat.

Intensifiquem l'acció per a que 1971 sigui l'any de l'Amnistia i del triomf de la democràcia!

Barcelona, 4 de gener del 1971.
El Comitè Executiu
del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

COM A FRANCO :

!Fem retrocedir
l'assassí Nixon!

ELS CATALANS

EXIGIM :

!Llibertat per
Angela Davis!

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 326

Barcelona, gener 1971

Preu 2 pts.

UN GRAN COMBAT I UNA GRAN VICTORIA

per Gregori López Raimundo

VISTA quinze dies després, amb la serenitat que dona la distància, la comunicació de les penes de mort d'Izco i els altres cinc joves d'E.T.A. apareix com la més important victòria democràtica i popular dels darrers trenta anys.

A aquesta victòria han contribuït també forces que donen suport al règim i que s'han manifestat contra l'execució dels lluitadors bascs. Per això és jut afirmar —com ho ha fet el Partit Comunista d'Espanya— que la commutació de les penes « ... és un triomf de tots els espanyols... que volen enterrar la guerra civil ». Aquest fet, però, no treu valor a la victòria popular i democràtica sinó que, al contrari, li dona una més gran significació cara a l'esdevenidor.

L'esforç dels serveis governamentals d'informació i de certa premsa per presentar la commutació de les penes com a fruit de la magnanimitat de Franco no ha enganyat ni pot enganyar ningú. Tothom comprèn que el sinistre dictador ha estat « magnànim per força », com a conseqüència de la batalla lliurada pels pobles d'Espanya —eficaçment ajudats per la solidaritat de l'opinió democràtica internacional—, que obligà Franco a capitular.

El Consell de Guerra de Burgos fou muntat per a matar. Mitjançant les tortures més salvatges, la policia va arrencar als processats declaracions falses, sobre la base de les quals els « ultres » més sanguinaris van concebir i organitzar aquest procés amb els tres objectius següents :

- Realitzar una venjança « exemplar » contra E.T.A.
- Tallar —mitjançant el reflex de temor que esperaven que exercirien alguns afusellaments— l'activitat de l'oposició anti-franquista, l'ascens de la lluita i del moviment de masses.
- Obligar a dimitir o a plegar-se els elements evolucionistes per tal d'imposar des del Govern una política similar a la dels anys 40-50, inclús a despit de provocar una nova guerra civil.

Pensaven sens dubte els franquistes que després del rapte del Consol alemany de San Sebastià l'opinió pública espanyola i

internacional es giraria contra els processats. Però van errar els seus càlculs. El Consell de Guerra de Burgos, gràcies a la valentia dels processats i dels advocats defensors, fou un vibrant i prolongat míting contra el règim i un estímul a la protesta nacional i internacional, que en aquests dies assolí proporcions insospitades. Això explica que acabés « degollat » i a porta tancada, i l'ordre de Franco al Tribunal de tancar-se « a deliberar » durant el temps necessari per a recuperar el control de la situació, que s'escapava de les seves mans de manera visible.

La proclamació de l'Estat d'Excepció a Guipúscoa, la suspensió de l'article 18 del « Fuero de los Españoles », les manifestacions « d'adhesió a Franco i a l'Exèrcit » muntades pel Govern a diverses ciutats d'Espanya, el discurs de Carrero Blanco a les Corts i, finalment, la brutalitat de la sentència, demostren de manera contundent que fins al dia 28 de desembre Franco mantenia el propòsit de matar. La tremenda commoció del país i del món sencer en conèixer la bàrbara condemna van fer, no obstant, desbordar la copa. L'estupor i la indignació de la immensa majoria dels espanyols foren tan forts que influïren decisivament en les esferes oficials —inclosos el Consell de Ministres i Consell del Regne— i van fer que Franco canviés d'opinió i es convertís en « magnànim per força ».

QUE la commutació equival per a Franco a rectificació es veu clarament comparant els discursos de Carrero Blanco a les Corts el dia 21 de desembre i el del propi Franco, pels micròfons de la ràdio i la televisió, el dia 30 del mateix mes. Mentre que el primer és un parlament rabiosament « ultra », ple de tòpics anticomunistes i d'amenaces contra les forces d'oposició, la peroració del Caudillo es situa en la línia de l'Opus, és a dir, en una línia demagògicament europea i aperturista. Resumint : El discurs de Carrero correspon a la perspectiva d'execució de les penes de mort, mentre que el de Franco es conjuga amb la decisió de commutar-les.

No cal ni dir que aquest fet té una gran significació ja que confirma novament la impossibilitat de retorn enrera somniat pels « ultres » i la inevitabilitat dels avanços en la direcció que reclamen les necessitats del país i les exigències de l'època.

A l'endemà de la commutació de les penes, publicacions com A.B.C., La Vanguardia, Ya, etc., passaven a l'atac contra els « ultres » i immobilistes i tornaven a reclamar vies per a que puguin expressar-se les diverses corrents polítiques i per a constituir associacions polítiques, cosa que afavoreix —ho vulguin o no ho vulguin— l'activitat de l'oposició. Es veritat que aquestes mateixes publicacions insisteixen una i altra vegada en la necessitat de mantenir l'ordre i de respectar les lleis. Però inclús en aquest terreny la premsa evolucionista defensa idees que tendeixen a la convergència amb la lluita de l'oposició. La revista « Mundo » del 9-1-1971 recorda en el seu Editorial el criteri de l'Església segons el qual la verdadera pau « ... només podrà assolir-se per la realització plena dels drets humans d'expressió, de lliure reunió i lliure associació que facin participar a tots en la tasca de construir una societat més justa i més humana ». I el director d'aquesta revista, en un article firmat, escriu : « ... Es el sentir nacional —i cada vegada més— el veritable substrat de la legislació escrita. Sense oblidar que el Dret ha d'inscriure's en l'ampli marc de la moral, en el seu més elevat i ample sentit. »

Això passa, a més, enmig de persistents rumors de crisi, d'agres discussions entre les camarilles dominants —ara també la camarilla militar— que subratllen l'acceleració del procés de descomposició del règim i que auguren la seva propera fi si les forces anti-franquistes actuen amb intel·ligència i decisió.

LES CAUSES DE LA VICTORIA

ES un fet que la reacció contra el procés de Burgos ha generat el més ampli moviment antifranquista de masses —i de solidaritat internacional amb la nostra
(passa a p. 2)

lluïta— dels darrers trenta anys. Un examen del que ha passat a Catalunya —i hi han zones com Euskadi on han passat més coses que a Catalunya— confirma rotundament aquesta afirmació.

Des de la preparació de la Jornada del 30 de desembre darrer que fou anunciada la commutació de les penes de mort, Catalunya ha estat escenari d'una batalla política sense precedents sota la dictadura. Només a la capital s'han registrat en aquests dos mesos més de vint manifestacions de carrer, algunes d'elles amb milers de participants. A aquestes s'hi sumen les que hi han hagut a Terrassa, Sabadell, Mataró, Girona, Manresa, Lleida, Tarragona, Reus, Badalona, Cornellà, Vic i altres indrets, que donen fe de les dimensions nacionals de la protesta popular catalana.

La classe obrera, que ha estat la principal força promotora i actora de les manifestacions, duié a cap el 3 de novembre la més important vaga política realitzada sota el franquisme i, amb posterioritat, desencadenà altres vagues i aturs que l'acrediten i confirmen com el destacament d'avantguarda de tot el poble.

Paper destacat han jugat també en aquest període els estudiants —no solament universitaris sinó també d'ensenyança mitjana— que han realitzat nombroses accions pròpies, han estat junt a la classe obrera en totes les batalles generals i han suportat amb ella els principals cops repressius.

Tocant als intel·lectuals, professionals i artistes s'ha de resaltar que els Col·legis Professionals i altres entitats com l'Associació d'Amics de la O.N.U., on els intel·lectuals són majoria, han estat en aquests dos mesos actius impulsors de la mobilització general per salvar els joves d'E.T.A. L'assemblea de Montserrat ha constituït un dels actes polítics de més relleu de tot el període, tant pel nombre i la qualitat dels seus components com pel document que s'hi ha elaborat, que ha trobat un gran ressó dins i fora d'Espanya.

La presència a les manifestacions d'empleats i funcionaris, així com la participació a les vagues de nombrosos menestrals, comerciants i industrials modestes, és sens dubte una novetat d'aquest temps digna de tenir en compte amb vistes a l'esdevenidor.

Unicament els camperols no han participat, com a capa social, en aquest gran combat. Les manifestacions de Vic, Lleida, Reus,

Girona i altres indiquen no obstant que les accions i el moviment de masses s'estenen cap al camp i que no han de tardar en abastar també els obrers agrícoles i pagesos catalans.

EN en el terreny polític es constata la consolidació de la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (C.C.F.P.C.), que va convocar les manifestacions i vagues del 17 de desembre i que ha suportat activament totes i cadascuna de les accions generals dutes a cap. En el curs dels dos darrers mesos es van incorporar a la C.C.F.P.C. tres grups polítics. Alhora, la C.C.F.P.C. va estrenyer la seva col·laboració amb grups com el P.S.A.N., que no participen en ella, i amb organismes unitaris de masses com les Comissions Obreres, Taula Rodona, Comissió pro-Amnistia, Comissió de Solidaritat, les organitzacions catòliques, els Col·legis professionals i altres entitats i personalitats representatives d'amplis sectors d'opinió. Aquesta col·laboració va materialitzar-se en accions com la redacció, recollida de firmes i entrega col·lectiva d'una carta adreçada al General Diez Alegria, en la que es sol·licitava que la Jurisdicció militar s'inhibís de jutjar els processats de Burgos, així com en les gestions dutes a terme amb l'Arquebisbe de Barcelona, el President de l'Audiència i altres personalitats a fi que intervinguessin a favor dels sis joves d'E.T.A. amenaçats de mort.

Particularment actiu ha estat en aquest període el Grup Cristià per a la Promoció i Defensa dels Drets Humans. La missa —amb manifestació a la sortida— promoguda per aquest grup el 3 de novembre a l'Església de Sant Josep Oriol, repetida després a altres esglésies, ha estat una contribució eficaç a la mobilització popular a Barcelona al llarg dels mesos de novembre i desembre. Iniciativa d'aquest grup fou també el document entregat a l'Alcalde de Barcelona el dia 30 de desembre, amb més de mil signatures, en el qual era sol·licitada la commutació de les penes fetes públiques el dia abans pel Tribunal de Burgos. Hom pot dir que tot el sector progressista de l'Església i del moviment catòlic de Catalunya ha donat el seu suport a l'acció a favor dels processats d'E.T.A. L'Abat de Montserrat acollí i donà el seu més entusiasta recolzament a l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals (1). També han estat presents a les accions els

priors o superiors de les altres ordres religioses, els bisbes de diferents diòcesis catalanes i fins l'Arquebisbe de Barcelona, que en aquesta ocasió va pronunciar-se pública i reiteradament perquè no hi haguessin sentències de mort.

Diferents grups socialistes o pro-socialistes que no participen a la C.C.F.P.C. però que mantenen relacions amb el P.S.U.C., com Bandera Roja i el P.O.R., també han participat en la mesura de les seves forces a les accions en contra del Consell de Guerra de Burgos.

S'ha dit i escrit amb raó que d'haver existit a nivell de tot Espanya la unitat política assolida a Catalunya, les coses haguessin pogut anar molt més lluny en aquests dos darrers mesos. En tot cas és innegable que a Catalunya s'han donat passos importants en el camí que duu cap a la vaga general i a la vaga nacional (l'educació política de les masses s'ha elevat en aquests dos mesos de lluites més que en anys de tranquil·litat) i que les forces de l'oposició antifranquista de Catalunya estan en condicions de constituir una de les pilastres de l'acord o pacte general necessari per a que la crisi del règim desemboqui en un canvi autènticament democràtic.

LA PERSPECTIVA IMMEDIATA

TRETS destacats de l'actual situació són que els « altres » han rebut un cop molt dur, que la crisi del règim s'ha accentuat i que la gran victòria aconseguida ha obert noves possibilitats d'acció a les forces d'oposició.

Al mateix temps, la repressió continua, i les camarilles governants cerquen amb afany una sortida que els permeti de superar la crisi i prolongar la seva dominació.

A llarg terme el triomf de les forces democràtiques és segur. Però que els esdeveniments marxïn a un o altre ritme i que aquest triomf sigui assolit en un temps relativament breu, depèn fonamentalment de la intel·ligència i audàcia dels dirigents de l'oposició, de la fermesa i la tenacitat amb que sigui prosseguida ara la lluita per fer aixecar l'Estat d'Excepció a Guipúscoa, perquè es posi fi a la suspensió de l'article 18 del « Fuero de los Españoles », perquè acabin les detencions i tortures dels antifranquistes, per l'amnistia i les llibertats democràtiques.

Aquesta lluita exigeix no donar treva ni respir a l'enemic, una coordinació cada vegada més gran de l'acció a tots els nivells i la concreció de l'acord general de totes les forces d'oposició que els comunistes denominem Pacte per la llibertat. Exigeix també una major esforç per desenrotllar la lluita i els moviments de masses (comissions obreres, de pagesos i jornalers, de barri, etc.) als centres de treball i d'estudi, als barris i pobles, cosa que pressuposa l'elaboració i defensa en cada lloc de les reivindicacions de les masses i la integració d'aquestes al combat general per la democràcia.

La lluita que en aquests moments duen a terme els treballadors de la Harry Walker, de Barcelona, en vaga des del passat 19 de desembre, és un exemple per al conjunt dels treballadors de Catalunya, que han de passar a l'ofensiva a les seves empreses i mobilitzar-se ràpidament en recolzament dels seus germans en vaga.

La solidaritat material amb els repressaliats, amb els presos i les seves famílies, és una altra gran tasca immediata dels treballadors i de tots els antifranquistes, que s'han de fixar com a objectiu que no hi hagi ni una sola família de pres que sofreixi privacions.

La « tardor calenta » que vam preveure a la reunió del Comitè Central del P.S.U.C., al setembre darrer, ha donat pas a un hivern que alguns han qualificat « d'ardent ». Els comunistes catalans fem i farem tot el que estigui al nostre abast per a que la temperatura política segueixi en ascens fins aconseguir el « desgel » per el qual els pobles d'Espanya lluiten obstinadament des de fa trenta anys.

(1) Vegeu a la pàgina 4 les Declaracions de Dom Cassià Just al corresponsal de « Le Monde ».

ELS FETS DE POLONIA

No tenim espai per a tractar la qüestió a fons, però sí es poden donar alguns elements de reflexió sobre la base d'un fet: els esdeveniments forent protagonitzats per sectors importants de la classe obrera i nombre de comunistes participaren en ells. ¿Com és possible que això passi en un país socialista, sota un Estat obrer?

La resposta és que la construcció del socialisme té dues grans components: l'abolició formal o jurídica de la propietat capitalista i la incorporació real de les masses treballadores a la direcció del país. La primera és una conquesta efectiva a Polònia i als altres països socialistes; però això no és suficient. La segona component no és qüestió senzilla: cal l'esforç conscient i tenaç de l'avantguarda comunista per a suscitar la intervenció activa del poble, la iniciativa de les masses, per fondre's amb les masses, per evitar el divorci entre elles i l'avantguarda. Quan aquest esforç no es realitza, es presenta el perill de la formació d'un poder deslligat del poble, basat en una burocràcia i un aparell policíac i militar que governa en nom del poble però que n'està separat. L'autonomia i el divorci d'aquest poder s'agreuja en la mida que el poder polític s'associa amb els privilegis econòmics, culturals, etc., que encara subsisteixen en aquesta fase del socialisme. Un poder d'aquest tipus desemboca en un règim repressiu, que nega les llibertats polítiques no sols a l'enemic de classe, sinó, de fet als propis treballadors.

Sense entrar en particularitats, el fet és que a Polònia els obrers han mostrat no sols que no se sentien identificats amb aspectes importants de la direcció politico-econòmica del país, sinó que estaven closes les vies legals efectives de manifestar una oposició. Els resultats els tenim a la vista: desenes de morts i ferits.

Mai no deixarem de ser solidaris amb els règims socialistes enfront de l'imperialisme; però no ho podem ser de deformacions causants de víctimes obreres com aquestes. En tot cas, els règims socialistes són part del nostre moviment, i les seves experiències són també patrimoni nostre. El nostre deure és de treure'n les lliçons que cal. I la lliçó principal d'aquests tristos esdeveniments és que la democràcia política i la fusió del partit amb les masses són essencials per al socialisme; que el proletariat i les masses populars han de tenir garanties constitucionals contra el seu propi aparell d'Estat; que el partit necessita el contacte vivificador amb les masses per a preservar la seva naturalesa obrera i revolucionària. Així tractarem que sigui a casa nostra.

NO POT HAVER-HI TREVA EN LA LLUITA CONTRA LA REPRESSIO

La fera feixista, que durant aquestes setmanes s'ha vist amenaçadorament fustigada, impedida d'assassinar per la mobilització més gran que Espanya ha conegut en trenta anys de dictadura, torna a donar urpades. Amb la detenció de cents d'antifranquistes, de militants del Partit i dels moviments obrer i estudiant pensen decapitar i desarticular els fogars essencials de l'acció de la classe obrera i de les masses; impedir que qualli en noves i més àmplies lluites l'extraordinari entusiasme que ha aixecat la victòria aconseguida. Arrencant del moviment obrer i popular desenes d'homes que han estat dirigint i orientant la mobilització nacional contra el Consell de Guerra de Burgos pretenen obstaculitzar la presa de consciència col·lectiva que ha representat aquest combat sense precedents i fer oblidar a la classe obrera i a les masses que són elles els artífexs i protagonistes d'aquesta victòria sobre Franco i els nostàlgics de la guerra civil.

A Catalunya hi han hagut desenes de detencions d'obrers i estudiants, alguns dels quals, com Juan Martínez, de Terrassa; Silvestre Gilaberte —i la seva esposa Luisa Elvira— i Carlos Vallejo, tots dos de la S.E.A.T.; l'estudiant Jordi Daga i d'altres, han estat salvatgement apallissats per la Brigada Político-social. Al mateix temps, s'han produït atacs i provocacions del més pur estil feixista. Per exemple, el dia 14 de desembre uns 250 policies encerclaren l'església de Can Anglada i, fusell en mà, van entrar-hi amenaçant amb les armes els sacerdots Garrit i Daura, enduent-se uns quants joves detinguts. La Guardia Civil va entrar als bars de la barriada i a cops de culata i empentes en feu fora els clients. Des dies després, una

càrrega explosiva llençada a la sagristania d'aquesta mateixa església hi provocava un incendi i seriosos desperfectes; mentrestant, alguns sacerdots rebien amenaces de mort.

Durant aquests dies ha estat retirat el passaport a alguns dels intel·lectuals que van participar a l'assemblea de Montserrat, i han estat imposades multes als barcelonins que feren la vaga de la fam en els locals de l'Associació d'Amics de les Nacions Unides.

Els franquistes poden detenir i torturar, cometre arbitriarietats i injustícies; però en aquesta situació la cosa nova és que, per primera vegada, a través d'una gran prova de força entre la dictadura i l'oposició s'ha obligat el botxí a recular el braç. A partir d'aquest fet, de tanta càrrega política, la perspectiva de l'acció i de la mobilització contra la repressió es planteja ja sobre bases molt més favorables.

Hem vist també que un dels ressorts que han començat a fallar-li al dictador ha estat el de les forces armades. Així s'explica que s'hagin produït fets que poden semblar contradictoris, però que són el resultat d'un cert esqueixament, parcial encara, de la disciplina entre les pròpies forces repressives. A Catalunya hem estat testimonis que men-

tre en uns llocs la policia apallissava salvatgement els manifestants i inclús disparava contra ells, en d'altres no mostrava un excés d'entusiasme per a reprimir els antifranquistes que expressaven la seva solidaritat amb els sis joves d'E.T.A.

Després d'aquests mesos d'ininterrompudes lluites la dictadura espera poder disposar d'un període de relativa tranquil·litat per a dur endavant els seus plans repressius.

Però el que està passant ja a Guipúscoa, Biscaia, Catalunya i en altres llocs demostra que podem fer ensorrar els càlculs de Franco. A condició, però, de mobilitzar, d'unir i de lluitar amb l'esperit que ho hem fet a Catalunya mentre l'escamot d'execució amenaçava segar la vida dels nostres joves germans bascs. La gran batalla que hem lliurat i guanyat, té ara la seva prolongació en cada obrer o estudiant que arrenquem de la presó; en la denúncia enèrgica de la Brigada Político-Social, en la mobilització per imposar la supressió del decret que suspén l'article 18, contra les arbitriarietats i les tortures.

Burgos és una parcel·la d'aquesta victòria total que encara hem d'aconseguir: L'AMNISTIA.

EL TERRENY ESTA ABONAT PER A MULTIPLICAR LES ACCIONS REIVINDICATIVES

La intensitat, la importància de la gran batalla política de masses lliurada —i gua-

nyada— per salvar les vides dels sis militants d'E.T.A. ha fet passar momentàniament a segon pla les accions econòmiques dels treballadors. Aquestes, però, no han cessat en cap moment i es comprén; la major part de les millores aconseguïdes durant les lluites de la passada tardor han estat ràpidament anul·lades per l'augment incessant del cost de la vida.

I això imposa, de tota necessitat, als treballadors el replantejament d'augmentos en els jornals, en les primes i altres incentius, augmentos que només seran arrencats per l'acció reivindicativa diària.

Els conflictes de diversa importància sorgits en desenes d'empreses catalanes en el transcurs de les darreres setmanes, i molt destacadament les lluites de Macosa, Sami i Harry Walker, són elements expressius de la brasa que cova en els llocs de treball.

Aquestes lluites han tingut una evident ressonància entre els treballadors de Barcelona, Terrassa i d'altres centres industrials veïns. Un moviment de solidaritat s'inicià a favor dels treballadors de Macosa i Harry Walker.

I tot i que les accions es produïren en ple « enduriment » repressiu, en moments que la patronal és estimulada per les autoritats a mostrar-se intransigent, a recórrer a sancions i repressàlies a fi de paralytizar les lluites reivindicatives obreres, la Sami fou obligada a pagar la gratificació nadalenca que negava, la Macosa va haver, en un moment donat, de readmetre la vintena d'obrers repressaliats —després aplicà una nova tanda d'acomiadaments— i el descontent entre els obrers de la Harry Walker no ha fet sinó créixer amb la negativa patronal a discutir.

El terreny està abonat per a l'acció reivindicativa. I en moments com els actuals, encara latents les projeccions de la gran batalla política guanyada al règim entorn del procés de Burgos, la lluita econòmica dels treballadors torna a passar a un primer pla i constitueix un arma poderosa que el règim difícilment pot parar. D'ací la importància en aquests moments de reprendre i avançar en cada lloc de treball les reivindicacions corresponents, d'elaborar les peticions de millores en assemblees i reunions de treballadors, d'organitzar i coordinar a tots els nivells la lluita per fer-les valdre.

I allà on sorgeixen accions com les que comentem de Macosa, Sami i Harry Walker cal organitzar immediatament la solidaritat activa dels treballadors de la localitat, del Ram, la solidaritat obrera de masses que impedirà les repressàlies patronals i la repressió policíaca.

Les calamitats del règim i les de la natura

COLPEJEN EL CAMP CATALA

El camp ens preocupa seriosament. Ens inquieta el futur dels seus homes. L'agricultura pot afectar negativament tot el desenrotllament econòmic.

L'agricultura necessita superar ràpidament el seu crític estat. Els Governos franquistes posposen indefinidament les solucions als pressants problemes, amb la qual cosa els agreuen. Només posen pegats porosos que no resolen res. Els interessos egoïstes del capitalisme monopolista i dels latifundistes s'imposen sobre els generals. Així s'assenten les bases per a aprofundir els conflictes.

1970 presenta un balanç d'allò més negatiu. El Producte Interior Brut agrícola que ja havia baixat el 1969 experimenta al 1970 un retrocés encara més sensible. Per altra banda, segons les darreres dades conegudes. De novembre del 1969 a novembre del 1970, l'índex de preus cobrats pels pagesos ha baixat en aquests mesos en un 2,5 per 100. A més, el promig del cost de la vida a octubre-novembre del 1970 ha sofert un augment del 3 per 100, comparat als mateixos mesos de l'any precedent. Aquestes xifres, que estan lluny de ser reals, reflecteixen l'empitjorament absolut de la situació i del nivell de vida del camp.

A l'octubre, les vendes de tractors disminuïren en un 41 per 100 sobre les del mateix mes de l'any anterior. S'han acumulat 5000 tractors sense vendre, fet insòlit a Espanya. La venda de màquines de collir, a gener-octubre del 1970, comparada amb el mateix període del 1969 ha baixat en un 27 per 100. Amb tals antecedents malament pot incrementar-se la productivitat, i les produccions agràries bàsiques no poden ser competitives als mercats internacionals.

La sequera i la posterior escassetat de plujes han causat enormes estralls. Les gelades han rematat l'any nefast. Els danys ascendiràn a molts cents de milions de pessetes.

A Catalunya, les zones lleidatanes, el Bagès, la Plana de Vic i Baix Ebre es troben entre les més afectades. S'han perdut l'atmetlla i la taronja. Sembrats i pinsos han quedat parcialment destruïts. S'ha perdut del 20 al 24 per 100 de les olives i moltes oliveres corren perill de morir. Els camps de carxofes i altres verdures del Baix Ebre presenten un aspecte desolador. Prop de Borges Blanques el gel ha fet reventar les parets del Canal d'Urgell. Mesos abans s'havien produït les inundacions de Girona degut a l'incompliment dels plans aprovats. El mal més gran ocasionat per les calamitats no és el que hom sofreix ara, sinó el que apareixerà en el futur. El Govern franquista es resisteix a concedir l'ajuda urgent que necessita el camp. En el fons, les calamitats naturals ajuden a la realització de la seva política, tendent a forçar la desaparició de les explotacions petites i mitjanes. Per això, si alguna ajuda dóna anirà a parar a les grans explotacions a fi d'accelerar el procés de concentració de la terra.

1971 entra amb mal peu. El Ministeri d'Hisenda ha causat estupor en incrementar en un 15 per 100 la Contribució Rústica i Pecuarià i en ordenar una nova revisió dels líquids imposables, amb la qual cosa s'elevaran les exaccions. En la nova Llei de Seguretat Social Agrària, la quota empresarial es regirà per la fórmula de les « peonadas teòriques » calculades per als diferents cultius, i això vol dir que, en essència es mantenen idèntiques malvestats que amb el sistema anterior.

Més que mai, els homes de la terra hem de comptar amb les nostres pròpies forces, amb la nostra fermesa, estrenyent la unitat de pagesos i jornalers, reforçant les Comissions de Pagesos i Jornalers, cercant el suport de les Comissions Obreres, dels moviments estudiant, intel·lectual, d'altres capes de la població.

Hem d'exigir, seguint l'exemple de Múrcia i Badajoz, una immediata i eficaç ajuda per a les petites i mitjanes explotacions víctimes de la sequera i de les gelades: una moratòria d'un any en el pagament dels impostos i crèdits bancaris; que la quota empresarial agrària corri a càrrec de l'Estat, però atenent sense disminució ni retard les prestacions de la S.S.A.; que sigui anul·lat el 15 per 100 d'augment de la Contribució Rústica i Pecuarià; que no siguin revisats els líquids imposables en el quinquenni 1971-1975; que no s'efectuïn importacions de fruita sense acord previ dels pagesos realment representatius de les zones productores; que siguin fixats preus de garantia per a les fruites i llegums; que sigui concedit del Fons d'Atur Obrer quantitats en quantia suficient per atendre els parats del camp...

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

Llista n° 13

Comitè de Barcelona i col·laboradors (25 aportacions), 72.081 pts.; Comitè Comarcal del Baix Llobregat (30 aportacions), 7.872 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (11 aportacions), 19.360 pts.; Grup Democràcia (3 aportacions), 1.200 pts.; Sector 1 (2 donatius), 900 pts.; Tramvies (col·lectiu), 265 pts.; R.E.N.F.E. (8 aportacions), 300 pts.; Comarca 15, 47.983 pts.; Comarca 30, 56.952 pts.; Comarca 40, 2.575 pts.; C.E., 850 pts.; Grup Bolívar, 30.902 pts.; Grup

DARRERA HORA

El Comitè Executiu del P.S.U.C. ha acordat prolongar la campanya fins el 23 de juliol de 1971, dia del 35 Aniversari de la fundació del Partit.

Azteca, 33.938 pts.; C.C. (6 donatius), 3.600 pts.; Comissió de Comarques (4 aportacions), 4.500 pts.; Girona (5 donatius), 845 pts.; Vic (col·lectiu), 1.000 pts.; Tarragona (4 aportacions), 4.600 pts.; Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 4.600 pts.; Amposta, 5.186 pts.; Mollet (col·lectiu), 1.615 pts.; Ripollet (col·lectiu i 1 donatiu), 1.700 pts.; Antoni, 75.000 pts.; Reus (2 aportacions), 3.000 pts.; Montserrat i família, 2.500 pts.

L'ESGLÉSIA NO POT SEGUIR ASSOCIADA

AL REGIM QUE HA AFUSELLAT HOMES A CAUSA DE LES SEVES IDEES

Declaracions de l'Abat de Montserrat a un enviat especial de « Le Monde »

L'entrevista amb Dom Cassià Just tingué lloc a l'Abadia de Montserrat quan encara hi ressonaven els solemnes accents de la Declaració dels tres-cents intel·lectuals catalans reunits allí en assemblea durant els dramàtics dies de l'espera del veredict de Burgos :

« - Diuen que és Franco o el comunisme. Ho repeteixen ja trenta anys. Però mai no ho havíem sentit cridar tant alt com aquests darrers dies. Es tracta d'un slogan simple, massa simple. Això és maniqueïsm; el món en blanc i negre, Espanya dividida en bons i dolents. No podem acceptar-ho (1).

« L'alternativa no és entre l'anarquia i el règim. La realitat és molt complexa, i quan hi ha ministres que ens demanen que seguim als nostres llocs, quan demanen a l'Església que no faci política, contesto que la qüestió no és aquesta, contesto que, com a catòlics, ens cal estar, primer de tot, de la banda dels oprimits, dels qui pateixen. Ens hem desforçat en dir la veritat, sempre i per tot arreu. En aquests moments hi ha una tal atmòsfera de falsedat i d'hipocresia en aquest país...! Cal explicar amb paciència i incansablement als cristians temptats de veure en les nostres paraules un afany polític que no és possible de guardar el silenci i seguir al mateix temps en l'angelisme. Perquè l'angelisme; no és també política? No és possible que l'Església pugui seguir associada al règim que ha afusellat homes per les seves idees i que ha executat catòlics pel sol crim d'estar en contra de Franco. »

(El periodista, després de recordar l'exili i la mort de l'Abat Escarré per la seva oposició pública al règim, de subratllar l'autoritat espiritual de l'actual Abat de Montserrat i el prestigi popular de l'Abadia, en ve a l'assemblea dels « tres-cents »):

« - Aprovo totalment el document que aquests intel·lectuals han redactat, ens diu també Dom Cassià Just. I penso que el seu abast, a llarg terme, serà molt gran. L'aprovo perquè no poso en dubte les tortures infligides als presos polítics. Me n'han proporcionat proves concretes. Estem satisfets que l'Osservatore Romano hagi publicat aquest text. Un dels nostres monjos ha anat d'aleshores ençà a Roma. Pensava que el Vaticà desaprovaria la nostra actitud. Però no ha estat així.

He participat decididament a les negociacions entre els intel·lectuals refugiats aquí i el Govern, segueix dient Dom Cassià Just. Les autoritats volien que donés la llista dels assistents. No soc un policia. Finalment, la Guardia Civil va aconseguir l'autorització de forçar les portes del monestir si era necessari. El Ministre de la Governació em va demanar per telèfon perquè estava del costat de l'oposició. Vaig contestar que no estava del costat de l'oposició sinó pels drets de la persona humana... »

(El periodista Sr. M.N. recorda que l'any passat (és a dir, 1969), durant l'estat d'excepció Dom Cassià Just havia participat a la redacció d'un text sobre els detinguts i perseguits, destinat als bisbes espanyols; tres bisbes solament n'acusaren recepció i el periodista es pregunta: « Es mostrarà més receptiva la Jerarquia aquesta vegada? ».)

Dom Cassià Just prossegueix: « - No exclo les amenaces o els atemptats contra el nostre monestir. No gaudim d'immunitat. Un dels nostres monjos, que acaba de torna de Vic, ens ha explicat que uns joves havien organitzat en aquesta ciutat una manifestació contra el procés de Burgos La policia els ha detingut i brutalitzat... »

I el reportatge acaba amb les expressives paraules d'un dels monjos de Montserrat que acompanyà el periodista:

« - Avui parlen del 1936 i de la creuada. Per què ens recorden el crit de Millán Astray a Salamanca !Viva la muerte! !Abajo la inteligencia! ? Han oblidat la resposta de Miguel de Unamuno: Vencereis, pero no convencereis. »

(1) Totes les frases reproduïdes són traducció de la versió francesa donada pel Sr. M.N. a « Le Monde », 23-12-1970.

Total llista n° 13 383.324 pts.
Suma anterior 3.388.250 pts.

Suma i segueix 3.771.574 pts.

AJUT ALS PRESOS

Ripollet : Un grup de demòcrates, 4.129 pts.; Ernest, 2.000 pts.; Salvador, 200 pts.; Súrria (col·lectiu), 1.025 pts.

AJUT A LA PREMSA

Un veterà militant, 100 pts.; Grup A. Costa Brava, 200 pts.; Llob., 100 pts.
Després de Burgos

CLASSIFICACIO PARCIAL PER ORGANITZACIONS

	Pts.
1. Intel·lectuals de Barcelona	663.980
2. Comarca 30	580.381
3. Comarca 15	334.854
4. Grup Bolivar	298.321
5. Ctè de Barna i col·laboradors	217.044
6. Grup Azteca	186.151
7. Comitè Comarcal de Badalona	179.158
8. Comarca 20	126.302
9. Sector 2 de Barcelona	122.790
10. Ctè Ccal del Baix Llobregat	96.579
11. Baix Ebre	94.340
12. Sabadell	85.898
13. Comitè Local de l'Hospitalet	61.235
14. Terrassa	50.414
15. Lleida	47.330
16. Estudiants de Barcelona	45.755
17. Sector 1 de Barcelona	29.191
18. Tarragona	26.560
19. Grup Democràcia de Barcelona	21.113
20. Capes Mitges de Barcelona	19.850

Les aportacions dels membres del Comitè Central i els donatius personals lliurats directament al mateix sumen, fins ara, 283.992 pts.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estacio Pirenenca

De 7 a 7,55 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 14 a 15 h - 17, 19 21 i 25 metres
De 17 a 20 h - 19, 21, 25 i 30 metres
De 20 a 0,15 h - 19, 21, 25 i 30 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.